

[Christophersen.]

om at opnå besparelser, og der har jo været indlysende grunde til, at der blev lagt vægt herpå. Det skal jeg vende tilbage til, når jeg senere under denne debat skal beskæftige mig lidt nærmere med den almindelige økonomiske situation. Men kvaliteten af dette sparearbejde har jo ikke i enhver henseende kunnet stå mål med de gode hensigter. En lang række af de besparelsesforslag, der skal til afstemning senere på dagen, må jeg desværre karakterisere som urealistiske, uigen-nemførlige og mere præget af gode hensigter end af indsigt i, hvordan den offentlige sektor egentlig fungerer. Da de imidlertid samtidig figurerer med nogle ganske frygt-indgydende beløb, skal jeg for at forebygge senere mytedannelse om, at der jo i virkeligheden kunne have været sparet langt mere, blot man havde villet det, komme med nogle kommentarer til enkelte af disse forslag.

Det er jo fremskridtspartiet, der tegner sig for langt hovedparten, og det mest karakteristiske ved dette partis forslag er jo, at de i så høj grad er præget dels af overdrivelser, dels af manglende forståelse for, hvordan et moderne samfund fungerer. Det er af forskellige grunde beklageligt. Det er jo f. eks. beklageligt, hvis sparemuligheder, der i og for sig er fornuftige, bringes i miskredit, fordi de forelægges på en måde, som gør det ganske klart, at vi her står med overdrivelser og en urealistisk videreførelse af en tankegang, der måske oprindeligt var ganske fornuftig.

Jeg kan som et eksempel herpå nævne forslaget om et totalt ansættelsesstop overalt i den offentlige sektor på ubegrænset tid. Det skønner man vil give en besparelse på 1.200 mill. kr. Der er jo i og for sig ikke tvivl om, hvor ideen stammer fra. Den stammer fra regeringens beslutning om at indføre et ansættelsesstop inden for administrationen for en periode af 6 måneder, og dette forslag sigtede jo fra regeringens side på at opnå en velovervejede besparelse inden for et rimeligt kort tidsrum, sådan at konse-

kvenserne ikke blev alt for uoverskuelige. Men nu ser vi altså her et ændringsforslag, som vil have ansættelsesstoppet til at omfatte alt, og som skal gælde på ubegrænset tid. Nu er det skolelærere, sygeplejersker, togtførere, postbude, officerer, plejehjems-personale osv., som overalt altså må indstille sig på, at hvis et medlem af personalet, dér, hvor de nu er ansat, dér, hvor de arbejder, af en eller anden grund forsvinder, så kan der ikke ansættes noget nyt, hverken nu eller om 5 måneder eller om 1 år. Det er jo klart, at det er en fuldkommen urealistisk måde at ville nedbringe de offentlige udgifter på; så måtte man oprigtigt talt hellere foreslå, at man med det samme sløjfede et vist antal hospitaler, skoler eller plejehjem, eller hvad det nu ellers kunne dreje sig om.

Jeg kan også nævne forslaget om indførelse af adgangsbegrænsning på lærestalterne. Også her er der naturligvis tale om en idé, et emne, som vi i folkettinget alvorligt må overveje, men i givet fald måtte en adgangsbegrænsning jo udformes i en større sammenhæng. Den kan kun realiseres, hvis man samtidig kan anvise andre og kortere uddannelsesmuligheder for dem, som nu afskæres fra at få længerevarende uddannelser. Adgangsbegrænsning forudsætter også en bedre uddannelsesvejledning. Men her bliver det altså til noget, der skal gennemføres med det samme, og oveni skal man nedlægge Roskilde universitetscenter og Ålborg universitetscenter fra og med 1. juli 1974. Alene af det materiale, som både finansudvalget og det politisk-økonomiske udvalg har fået tilstillet om virkningerne af disse forslag fremgår jo, at de vil påføre det offentlige uoverskuelige ekstraudgifter i form af pensionsforpligtelser, ventepenge, erstatninger, og hvad der ellers kan blive tale om.

Så er der et tredje forslag, som også figurerer med et stort beløb, nemlig 1 milliard kr., om at nedskære de almindelige børnetilskud fra, jeg vil skønne de nuværende 375 kr. i kvartalet til ca. 125 kr. Det er klart, at børnetilskuddenes fremtid må overvejes, og